

Η κυρία Κλοκλό στολίζεται

Ντριν... ντριν... ντριν... χτυπάει το τηλέφωνο.

Η κυρία Κλοκλό τρέχει και σηκώνει τ' ακουστικό.

—Εμπρός, λέει.

—Κλοκλό μου, εσύ; Είναι η φωνή της φίλης της, της Φριφρί.

—Καλησπέρα, Φριφρί μου. Ουφ... ουφ... ουφ!...

—Τι έχεις, Κλοκλό μου, και βαριαναστενάζεις;

—Είμαι πολύ κουρασμένη, Φριφρί μου. Σήμερα είναι η γιορτή της κυρίας Φουρφουρή και δεν έχω τίποτε, μα τίποτε, σου λέω, να φορέσω και...

—Μα τι έγινε το φόρεμά σου, το πράσινο, με τη χρυσή τη ζώνη και τα χρυσά κουμπιά;

—Μα τι λες, Φριφρί μου. Αυτό το φόρεμα το 'χω φορέσει άλλες δύο φορές. Φορεμένο φόρεμα θα φορέσω στη γιορτή της κυρίας Φουρφουρή; Ποτέ!

—Και δε θα πας στο σπίτι της κυρίας Φουρφουρή απόψε;

—Θα πάω, φυσικά. Έτρεξα, πριν κλείσουν τα μαγαζιά, και πρόλαβα να ψωνίσω ένα σωρό πράγματα. Και τι δεν ψώνισα:

ένα μπλε φόρεμα, κόκκινα παπούτσια, ένα κολιέ,

σκουλαρίκια, ένα καπελάκι που ταιριάζει με το φόρεμα, μια εσάρπα με κρόσσια, μούρλια σου λέω, μια τσάντα κίτρινη και κίτρινα γάντια. Ποπό, τι κούραση! Πονάνε τα πόδια μου

—δεν έβρισκα ταξί— πονάει το κεφάλι μου, τσούζουν τα μάτια μου, τα χέρια μου μούδιασαν. Ήταν πολλά τα πακέτα.

Αγόρασα κι ένα δώρο για την κυρία Φουρφουρή.

—Τι δώρο;

—Ένα μπουκέτο ψεύτικα λουλούδια. Είναι σαν αληθινά.

Τώρα, Φριφρί μου, πρέπει να σ' αφήσω. Βιάζομαι πολύ. Θα περάσει να με πάρει με τ' αυτοκίνητό του ο κύριος Κλικλής και πρέπει να πάω να στολιστώ. Θέλω να είμαι η πιο όμορφη της γιορτής. Γεια σου.

—Γεια σου, Κλοκλό, και καλή διασκέδαση!

Η κυρία Κλοκλό κλείνει το τηλέφωνο και τρέχει στην κάμαρά της για να ντυθεί.

Βάζει πρώτα το μπλε φόρεμα με τη φαρδιά τη ζώνη. Ύστερα φοράει τα κόκκινα παπούτσια. Κρεμάει τα σκουλαρίκια στ' αυτιά της. Γύρω απ' το λαιμό της τυλίγει το μακρύ κολιέ.

Βάζει πάνω στο κεφάλι της το μπλε καπελάκι. Φοράει τα κίτρινα γάντια κι αρπάζει με τ' αριστερό της χέρι την κίτρινη τσάντα. Πηγαίνει και στέκεται μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη. Κλείνει τα μάτια. Η καρδιά της χτυπάει δυνατά.

Είναι όμορφη; Ανοίγει τα μάτια. Ποπό τι βλέπει μέσα στον καθρέφτη! Ένας καραγκιόζης την κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Είναι η κυρία Κλοκλό!

Το φουστάνι είναι κοντό, το καπέλο είναι στραβό, τα σκουλαρίκια δεν ταιριάζουν με το κολιέ. Τα παπούτσια είναι φρίκη και τα γάντια είναι τόσο κίτρινα! Όσο για την εσάρπα, μοιάζει με τραπεζομάντιλο.

Οχ, τι συμφορά! Τα ψώνισε όλα τόσο βιαστικά. «Όλοι θα γελάνε μαζί μου» σκέφτεται η κυρία Κλοκλό και νευριάζει. Νευριάζει πάρα πολύ. Βγάζει το φουστάνι της, πετάει τα σκουλαρίκια και το κολιέ.

Ποδοπατάει το καπελάκι. Σκίζει την εσάρπα. Ανοίγει το παράθυρο και πετάει τα κίτρινα γάντια και την κίτρινη τσάντα. Τα μάτια της βγάζουν φωτιές.

Ντριν ντριν... χτυπάει το κουδούνι της πόρτας. Η κυρία Κλοκλό τρέχει ν' ανοίξει. Ποιος να 'ναι τέτοια ώρα; Ο κύριος Κλικλής στέκεται μπροστά της και την κοιτάζει μ' ανοιχτό το στόμα και γουρλωμένα τα μάτια.

–Ποπό, Κλοκλό μου, ποτέ δεν ήσουν τόσο, μα τόσο όμορφη. Τι καταπληκτική γούνα έχεις! Γιατί μας την έκρυβες τόσον καιρό; Θα είσαι η πιο όμορφη της γιορτής. Πάμε γρήγορα, γιατί θ' αργήσουμε.

Και η κυρία Κλοκλό βγαίνει απ' το σπίτι της με την όμορφη γούνα της.

Μέσα στη φούρια της ξέχασε να πάρει μαζί της το δώρο της κυρίας Φουρφουρή: το μπουκέτο με τα ψεύτικα λουλούδια. Θα πάει στη γιορτή με άδεια χέρια.